

Reminiscere, 8. března 2009

Matouš 15,21-28

Ježíš odtud odešel až do okolí Týru a Sidónu. A hle, jedna kananejská žena z těch končin vyšla a volala: Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Má dcera je zle posedlá. Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci přistoupili a žádali ho: Zbav se jí, vždyť za námi křičí! On odpověděl: Jsem poslán jen ke ztraceným ovcím z lidu izraelského. Ale ona přistoupila, klaněla se mu a řekla: Pane, pomoz mi! On jí odpověděl: Nesluší se vzít chléb dětem a hodit jej psům. A ona řekla: Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou na zem ze stolu jejich pánů. Tu jí Ježíš řekl: Ženo, tvá víra je veliká; staň se ti, jak chceš. A od té chvíle byla její dcera zdráva.

Když za Ježíšem přišla s prosbou žena z pohanského národa Kananejců, bylo to podobné, jako kdyby do křesťanského sboru přišla dcera z rodiny horlivého komunisty, který v době totality stával neviděn někde u kostela a zapisoval si, kteří učitelé a které děti chodí v neděli na bohoslužby; a pak si je druhý den zavolal na kobereček a řekl: Jestli tam budete chodit, nebudete moci učit a vám dětem to napíšeme do posudku a nedostanete se na střední školu! Kananejci podobně jako fanatičtí komunisté byli prostě nepřáteli víry a tak tomu učili i své děti, že věřit v Hospodina je pověra a že jedině správné je věřit v Baala a Astartu jako později v Marxe a Lenina. Jenže když je zle a člověk si neví rady, tak ideologická tabu přestávají platit. Prý se ve chvíli největšího ohrožení modlí i ten nejzarytější ateista.

Ta žena z našeho příběhu má velikou starost, a přitom dobře ví o izraelském Bohu a zná Ježíše: „**Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův! Má dcera je zle posedlá.**“ Učedníci by se s ní na Ježíšově místě vůbec nebavili; vždyť je to přece svým původem žena nečistá. „**Pane, zbav se jí, vždyť za námi křičí!**“ Ale Ježíš se jí nechce zbavit. Vždyť jeho zásadou je: **Neodeženu pryč toho, kdo ke mně přijde.** Je přece Synem Boha, který stvořil všechny lidi a chce všechny přivést k poznání pravdy a ke spáse. A kromě toho Ježíš přece musí poznat, že ta žena má v sobě upřímnou víru a doufá v jeho pomoc. Jestliže jí hned neodpoví a nevyhoví, pak tím chce nám věřícím sdělit něco podstatného o modlitební komunikaci. V modlitbě je zde víra vystavena trojí zkoušce:

1. zkouška: Ježíš neodpovídá, mlčí. To může znamenat mnohé: odmítání, rozmýšlení, lhostejnost... Mlčící Bůh, taková je dávná zkušenost lidí, kteří se modlí: „Daleko spása má, ač o pomoc volám. Bože můj, volám ve dne, a neodpovídáš. Nemohu se ztišit ani v noci (Ž 22)“ . Ale je Bůh povinen odpovídat? Není snad svobodný od partnera, který mu jinak nenaslouchá a volá ho jen, když mu teče do bot? Jestliže si my lidé udržujeme svou svobodu vůči Bohu a neptáme se po jeho vůli, ale rozhodujeme se a jednáme podle svého, proč by nám měl on odpovídat? Tak může navázání komunikace s naším Bohem nějakou dobu trvat. Než se ovšem Bůh ozve, tak u člověka vzniká pochybnost, jestli vůbec Bůh slyší, jestli má o nás zájem a bude na naše prosby nějak reagovat. To jistě prožívá i kananejská žena. Ale ona se nedá odradit. Hlasitě křičí a svou neodbytností si vynucuje Ježíšovu odpověď. A pak ji dostává.

2. zkouška: „**Jsem poslán jen ke ztraceným ovcím z lidu izraelského.**“ Prvními příjemci evangelia jsou skutečně členové vyvoleného lidu Izraele, s nimiž Hospodin uzavřel smlouvu a dal jim mnohá zaslíbení. Ta věta vzbuzuje další pochybnost, která by mohla prosebnici od dalšího snažení docela odradit. Pochybnost říká: Bůh se se mnou nebude zdržovat; má jiné priority, nepatřím mezi vyvolené, co mají přednostní nárok na jeho pomoc. Nemá cenu se dál namáhat, rozumnější by bylo smířit se s tím, že se dcera neuzdraví nebo se s prosbou obrátit jinam. Ale Kananejka tuto pochybnost překoná a svou víru v Ježíše vyjádří tak, že padne na zem a vzdává Ježíšovi nejvyšší poctu. Takovou proskyněsí žádal od Ježíše satan a nabízel mu za to všechna království světa s jejich mocí a slávou. Tímto způsobem uctívání žena beze slov

říká: Jsi můj Pán. Vzdávám se ti; odevzdávám ti svou vůli a celé své bytí. Dělej se mnou, co chceš, ale já se tě nevzdám a neodejdu od tebe. Vyjádřeno slovy: **Pane, pomoz mi**, ty na to přece máš! Tato oddanost, odevzdání své vůle vůli Kristově chybí většině našich modliteb. Chceme si vynutit splnění našich vlastních plánů a nechceme připustit, že Bůh může mít jiné plány. Kananejská žena je nám v tom vzorem. – Ale ani tento důkaz plné oddanosti ještě Ježíše nepřesvědčil.

Následuje ještě 3. zkouška víry: Ježíš svými slovy potvrzuje to, co řekl předtím, ale ta forma musí každého odradit. „**Nesluší se vzít chléb dětem a hodit jej psům.**“ Izraelci jsou Boží děti a mají nárok sedět v Božím domě; pohané jsou jen psi, jimž je škoda něco posvátného dávat; bylo by to jako házení perel sviním! Může být odmítnutí řečeno ještě ostřeji? Ale žena opět překoná pochybnost a řekne: **Ovšem, Pane, jenže i štěňátka se živí z drobtů, které padají ze stolu jejich pánů.**“ Pokora té ženy je veliká; a víra, že i drobeček Kristovy milosti stačí na plné uzdravení její dcery. Zde zkouška končí. Ježíš nechce dál odpírat vyplnit prosbu této ženy: „**Ženo, tvá víra je veliká; staň se ti tak, jak chceš.**“ **A od té hodiny byla její dcera zdráva.**

Tu slyšíme poučení pro naše modlitby. Když nás tísní nemoc, neštěstí, krize vztahů, ztráta zaměstnání, pochybnosti, starosti, pamatujme na tuto kananejskou ženu. Ani my nepatříme k vyvolenému lidu Izraele. Pamatujme však na to, že Kristus svým křížem a zmrtvýchvstáním zbořil rozdělující zeď mezi židy a pohany. Máme u Boha Přímluvce, spravedlivého Ježíše Krista. Proto se modleme, i když Bůh dlouho mlčí. Modleme se v oddanosti své vůle vůli Boží. Modleme se v pokoře, že před Bohem nemáme na nic nárok, ale Boží milost je tak veliká, že i její nepatrný drobeček dokáže náš život obnovit a zklidnit.

Jedna věc však ať je nade vším. Vědomí, že jsme byli pokřtěni a navzdory své lidské křehkosti v Kristu uvedeni do smlouvy s Bohem. Proto smíme s důvěrou a očekáváním volat slova, podle nichž se jmenuje dnešní neděle: Reminiscere, rozpomeň se, Hospodine, na slitování svá a na milosrdenství svá, která jsou od věků. Amen

Prosíme tě, Pane Ježíši Kriste, přidej nám víry, abychom ti důvěřovali, uctívali tě a všechno očekávali od tebe. Vyznáváme, že jsme se naučili očekávat všechno od sebe a od druhých lidí; spoléháme na lidské schopnosti a na své peníze, na štěstí i na různé amulety. Dej, ať pochopíme a počítáme s tím, že jsi se narodil, zemřel a vstal z mrtvých, abychom jako tvé ovce měli život a měli ho v hojnosti. Amen

* Písňe: 25(1-4), 627, 681, 383, 485 * Čtení: Iz 55,6-11 * Poslání: Ef 2,11-13.17-18

jh

Vstupní modlitba

Pane Bože,

stále o nás pečuješ, chráníš nás, živiš a podpíráš. Dal jsi nám zemi, abychom ji jedni s druhými sdíleli. Chválíme tě a děkujeme za tvou nesmírnou starostlivost. Díky tvé moudrosti by nás země uživila všechny. Jsi náš Bůh a my ti chceme děkovat. Jsi náš Bůh a my tě chceme velebit. Vzdáváme ti díky, protože ty jsi jediný, pravý a živý Bůh. Děkujeme ti, že jsi nám dal Ježíše Krista. Žil mezi námi, trpěl a zemřel a zase vstal z mrtvých, abychom měli život v plnosti. Jsme vděční za posilující zvěst evangelia, že pro tvoji lásku smíme mít rádi jedni druhé. Prosíme, ať jednotu, kterou máme v Kristu, zakoušíme v našich životech, v rodinách, ve všedních i svátečních dnech. Prosíme za tvé oslovení každého v tomto shromáždění. Silou svého Ducha umožňuj, abychom stále nově a s nadějí měnili své životy. Vyslyš nás pro přímluvu našeho Pána Ježíše Krista. Amen

Přímluvná modlitba

Zpívána píseň č. 621